

Psalm 148 /wg BT wyd. 4/

¹ Alleluja.

Chwalcie Pana z niebios,
chwalcie Go na wysokościach!

² Chwalcie Go, wszyscy Jego aniołowie,
chwalcie Go, wszystkie Jego zastępy!

³ Chwalcie Go, słońce i księżycu,
chwalcie Go, wszystkie gwiazdy świecące.

⁴ Chwalcie Go, nieba najwyższe
i wody, co są ponad niebem:

⁵ niech imię Pana wychwalają,
On bowiem nakazał i zostały stworzone,

⁶ utwierdził je na zawsze, na wieki;
nadał im prawo, które nie przeminie.

⁷ Chwalcie Pana z ziemi,
potwory i wszystkie morskie głębiny,

⁸ ogniu i gradzie, śniegu i mgłom,
gwałtowny huraganie, co pełnisz Jego słowo,

⁹ góry i wszelkie pagórki,
drzewa rodzące owoc i wszystkie cedry,

¹⁰ dzikie zwierzęta i bydło wszelakie,
to, co się roi na ziemi, i ptactwo skrzydlate,

¹¹ królowie ziemscy i wszystkie narody,
władcy i wszyscy sędziowie na ziemi,

¹² młodzieńcy, a także dziewice,
starcy wraz z młodzieżą

¹³ niech imię Pana wychwalają,
bo tylko Jego imię jest wzniosłe,
majestat Jego góruje nad ziemią i niebem

¹⁴ i pomnaża moc swojego ludu.

Pieśń pochwalna dla wszystkich Jego świętych,
synów Izraela - ludu, który Mu jest bliski.

Alleluja.

Alleluja. Chwalcie Pana z niebios. Charakterystyczne dla pieśni pochwalnych (hymnów)

wzwanie do wielbienia Boga stanowi w tym psalmie prawie całość utworu. Pierwsze wzwanie (ww.1-5a), które kończy się apostrofą „niech imię Pana wychwalają”, zostało skierowane do aniołów zamieszkujących „w niebiosach” (por. Ps 103,19nn), jak również do stworzeń, które w dziele stworzenia świata zostały umieszczone na sklepieniu niebieskim (słońce, księżyc i gwiazdy). Tym wzwaniem objęte zostały także wody ponad sklepieniem niebieskim (por. Rdz 1,6n). Wszystkie te dzieła są wzywane, aby wielbić swego Stwórcę, który je stworzył swym słowem i utwierdził „na zawsze” (w.6). Możemy zauważyć, że hymn w swojej koncepcji wszechświata opiera się zasadniczo na tradycji obecnej w opowiadaniu Księgi Rodzaju 1.

Chwalcie Pana z ziemi. Druga seria wezwań (ww. 7-13a) obejmuje ziemię, zarówno ląd stały, jak i morskie głębinę, jak też stworzenia tam zamieszkujące oraz zjawiska natury. Rozpoczyna od „potworów” morskich, które na równi z innymi stworzeniami mają wielbić swego Stwórcę. Jego władza ujarzmi bowiem wszelkie ziemskie potęgi. Podobnie ogień, czy huragan, podporządkowane słowu Boga, są zaproszone do wychwalania swego Stwórcy. Następnie wymienione zostały góry i różnego rodzaju drzewa (roślinność) oraz zwierzęta lądowe i ptactwo. Wreszcie wymienieni zostali ludzie, najpierw w kluczu polityczno-społecznym (królowie, sędziowie, wszystkie narody), a potem wieku i stanu (młodzieńcy i dziewczęta, starsi i młodzież). A zatem wszyscy, w olbrzymim chórze wszystkich stworzeń zaproszeni zostali do uczczenia swego Pana. Motywem jest Jego majestat i władza nad całym stworzeniem. Psalm 148, podobnie jak psalm 104, czy „Pieśń Trzech Młodzieńców” (Dn 3,52-90), należy do tzw. „hymnów stworzenia”.

[On] pomnaża moc swojego ludu. Ostatni wiersz tego hymnu odchodzi od uniwersalnej perspektywy i podkreśla szczególną łaskę okazaną przez Stwórcę dla ludu Izraela. Bóg wspierał ten lud, umacniał go, wielokrotnie dawał mu znaki swej bliskości. Dlatego to lud Izraela, jako pierwszy z narodów, poczuwał się do oddania Mu czci, uwielbienia i służenia Mu w imieniu wszystkich narodów i stworzeń. Teraz Kościół łączy przedstawicieli wszystkich narodów we wspólnym uwielbieniu Ojca, który ten świat stworzył, i Syna, w którym wszystko zostało stworzone i odnowione, w mocy Ducha Świętego.

Boże w Trójcy Jedyny, Stwórco świata, wraz z całym Kościołem i wszystkimi stworzeniami uwielbiamy Twoje wzniosłe imię. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv